

Michaela Brodilová-Dostalová

Pronesení eurytmie dobou temna

Michaela Dostalová

Narodila se v roce 1940 v Ostravě. Pokřtěna byla tajně (za války byla Obec křesťanů zakázána) v bytě svých rodičů v Ostravě, kam za nimi z Prahy přijel Josef Adamec, jeden ze zakládajících kněží Obce křesťanů v Čechách. Od svého jednoho roku žila Michaela v Praze, kam se její rodiče přestěhovali. Měla jednoho sourozence - bratra Jana, který se jako dospělý věnoval geologii.

Její matka Marie Strnadová-Brodilová byla sestrou Elišky Strnadové-Waulinové a po celý život s ní milovala hodiny eurytmie jako tu nejlepší „duševní a duchovní potravu“. Když v posledních letech života cvičila se svou dcerou Michaelou léčebnou eurytmii, nemohla pochopit, proč by měla po cvičení ležet a odpočívat. Na to jí dcera tehdy od pověděla: *Víš, maminko, když děláš v eurytmii různé hlásky, je to, jako když připravuješ k pečení dort.*

Musíš tam dát mouku, máslo, rozinky, oříšky a další dobré věci, pak se to všechno promíchá a teprve potom se to musí všechno dobře upéct. A to pečení v léčebné eurytmii, to je klid a odpočinek na lůžku. Teprve po takovém zklidnění mohou totiž hlásky a ostatní eurytmická cvičení zapustit jako rostlina kořínky a začít růst a působit. Po tomto vysvětlení byla maminka spokojená a ochotná podstoupit i nutný odpočinek.

Od svých deseti let se Michaela učila hře na klavír u profesorky Šenflukové, manželky cellisty České filharmonie, později také u vynikajícího koncertního pianisty Ivana Moravce a konečně u Jana Dostala, od roku 1962 jejího muže; ten jí mohl v pozdějších letech při eurytmii také doprovázet na klavír.

Jako dítě navštěvovala několik let hodiny malování u paní Zdeňky Topičové, druhé manželky známého na kladatele Topiče a členky představenstva Anthroposofické společnosti. Atmosféra v bytě Zdeňky Topičové (bydlela za mostem Legií poblíž Újezdu v Praze byla přívětivá a sama učitelka byla pro ni vzorem harmonického člověka. Malovalo se vodovými barvami. Dítě mělo při tom možnost prožívat barvy celou duší, což je tak důležité i pro zážitky hlásek v eurytmii.

U tety Elišky Waulinové mohla Michaela prožívat spolu s dalšími dětmi eurytmii od svého nejtělejšího dětství. Po druhé světové válce probíhaly hodiny v sále Obce křesťanů, ale nadále také v Eliščině bytě. V sále Obce křesťanů byla veřejně předváděna dětská eurytmie a eurytmie pro mládež. V té době měla Michaela také možnost docházet na hodiny dětské eurytmie k Anně Jeriové do jejího středošovického bytu. Tam poprvé v životě uviděla eurytmii prováděnou v barevném eurytmickém rouchu se závojem. Hedvábné šaty měly nádhernou světle zelenou barvu a závoj, také z hedvábí, byl zbarven šerškově. Silně se jí také vryl do paměti zážitek z adventu, kdy děti „společně s Pannou Marií tkaly šaty pro přicházející Jezulátko“. Byl to příklad, jak mohou hodiny eurytmie přispívat k prožívání svátečních údobí roku.

Jako žákyně základní školy po zákazu Obce křesťanů docházela Michaela ještě s dalšími dětmi jednou týdně na hodiny eurytmie k Elišce Waulinové do Holešovic. Na klavír přitom doprovázel

Eliščin muž Alexandr Waulin. Michaela tam ovšem chodila i později, když už byla vdaná, až do svých třiceti let.

Od chvíle, kdy uměla psát, si zapisovala všechny texty, Od chvíle kdy uměla psát, si zapisovala všechny texty, které se naučila v eurytmii, do zvláštního sešitu: básně české i německé, Steinerův *Základní kámen*, *12 nálad*, ale také prostorové formy, znaky planet, zvěrokruhu apod. Když jí bylo čtrnáct let, obkreslovala si podle vypůjčených obrázků Steinerem inspirované tzv. eurytmické figury, znázorňující gesta pro jednotlivé hlásky, (viz ukázky Dodatek)

Od doby, kdy navštěvovala gymnázium, začala poznávat i eurytmii v zahraničí. V bývalém východním Německu měla skupina eurytmistů i za komunistické vlády působil v rámci Obce křesťanů, která tam na rozdíl od Československa nebyla zakázána. Za nimi dojížděli i eurytmisté / Dornachu, s jejichž prací se tak Michaela mohla rovněž seznamovat. Obzvláště jí utkvěla jména některých vynikajících, jako byla Angela Locherová, slečna Lehnová nebo Christoph Graf. V Lipsku se seznámila i s eurytmistkou I vou Marií Hasenohrovou, která přijížděla i do Prahy • i byla obdivovatelkou Elišky Waulinové.

V roce 1968, tedy ve svých osmadvaceti letech, byla Michaela poprvé v Dornachu v Goetheanu. Měla tam možnost dokonce prožít tři hodiny tónové a hláskové eurytmie s Margaretou Proskauerovou, obdivuhodnou jevištní umělkyní (ztvárnila například roli Puká v Shakespearově *Snu noci svatojanské*). Michaela měla i to štěstí, že mohla prožít několik hodin eurytmie u Ley van der Palsové, vedoucí jedné ze dvou eurytmických škol v Dornachu, a rovněž u Eleny Zuccoliové, vedoucí druhé eurytmické školy. Obě byly ještě žačkami Rudolfa Steinera. V pražském bytě pak hostila v době komunistického režimu řadu zahraničních eurytmistů. Po sedm let tam přijížděla Dorothea Mierová.

Po revoluci v roce 1989 studovala Michaela na eurytmických školách v Norimberku, ve Vídni a ve Stuttgartu, kde po ročním studiu pedagogické eurytmie u Sylvie Bardtové a Rosemarie Bočkové absolvovala ještě studium léčebné eurytmie, zahrnující i povinnou praxi na klinice Ity Weg manové v Arlsheimu ve Švýcarsku. I po návratu do Prahy se ještě spolu s mladou generací účastnila řady kurzů po řádaných zahraničními lektory Annemarií Ehrlichovou, Wernerem Barfodem, Jórgem Schröderem, Chiou van den Ackerovou, Sylvii Bardtovou a Johannou Rothovou.

Její umělecký projev se mohl uplatnit až po revoluci 1989, ať už ve škole, v Anthroposofické společnosti nebo v Obci křesťanů. Sama vedla kurzy eurytmie pro waldorfský pedagogický seminář v Semilech, v Příbrami a v Praze. V Praze po řadu let také vedla kurz eurytmie pro laiky. V Příbrami i v Praze se také uplatnila jako učitelka eurytmie na základním stupni waldorfské školy. V posledních letech se věnovala především léčebné eurytmii pro jednotlivé žáky a soukromým pacientům.